

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
31 ΙΟΥΝΙΟΥ 1905
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ. — 51

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ ταῖς εορταῖς Αἱ παρ' ἡμῖν Ἀδελφότητες (τὸ κα-
θ' ὅλον αὐτῶν κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας) — Ἐγγύκλιοι
τῆς Μ. πρωτοσυγκελλίας πρὸς τοὺς ἐφόρους καὶ διευθυντάς
τῶν σχολείων — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Τὰ κατὰ τὴν ἐκ-
κλησιαστικὴν ἐν Ρωσίᾳ μεταρρύθμισιν Χρονογραφία τῆς
ἐν Ἀθῶν μονῆς τῶν Ἰωήρων — Δικαστικά ἀγγελίαι — Δίλω-
σις τοῖς συνδρομηταῖς

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

«Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν
τὸ ρῆμα, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν» εἶπον
κατὰ τὸν ἱερὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν (β' 15) οἱ
ἀγραιοῦντες ποιμένες, ὅτε, τῆς κτίσεως τῆς
ὁρατῆς κοιμωμένης, αἱ στρατιαὶ τῶν οὐρανῶν
εἰς τοὺς οὐ νυστάζοντας ποιμένας ἐκίρυστον ἄ-
νωθεν ὅτι ἐπεφάνη ἡ εἰρήνη ἐπὶ γῆς, αὐτοὶ δὲ
ὄν οὖν «ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωθεν». Καὶ ἐδό-
ξαζον ἄνωθεν τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης, τὸν ἐν Ἰ-
ψίστοις, ὃν Κοσμᾶς ὁ ἱερὸς μελωδὸς τῆς ἐν τῇ
αὐριανῇ νυκτὶ ψαλλομένης ᾠδῆς (Ζ') γράφει δό-
ξαν ἐν οὐρανοῖς, εἰρήνην ἐπὶ γῆς, εὐδοκίαν ἐν
ἀνθρώποις. Μολπὴ στρατιῶν οὐρανίων ἐδεβαίου

τοὺς ἀγραιοῦντας ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἠθέλησεν
ἵνα τελειουργηθῇ χάριν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνο,
τὸ ὁποῖον προηγουμένως ὥρισεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐν
τῇ βασιλικῇ αὐτοῦ βουλῇ· ὅτι νῦν ἐπλήρω-
σεν ὅπερ ἀπ' αἰῶνων ὥρισεν, ἥτοι τὴν ἐνανθρώ-
πισιν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τῇ ἀρρήτῳ ταύ-
τῃ τῆς Θεότητος συγκαταβάσει, τῷ δείγματι τῆς
πρὸς τὸν πεσόντα ἄνθρωπον ἀγάπης, ἐξιστάμε-
ναι αἱ νοεραὶ Δυνάμεις ἐπέταττον εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους ἄνωθεν νὰ δοξάσωσι τὸν Κύριον τὸν ἐκ
παρθενικῶν λαγόνων ἐν ψάτῃ τῶν ἀλόγων γεν-
νώμενον, τὸν ἐξ οὐρανῶν κατελθόντα πρὸς τὸ
διακονῆσαι τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ.

Διετάττετο λοιπὸν ὑπὸ τῆς νοητῆς ἡ ὁρατῆς
κτίσεως νὰ δοξάζῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐπὶ τῇ
ὑπερβαίνουσῃ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἔννοιαν καὶ
πάντα λόγον ἐνανθρωπήσει τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ,
τῷ θαύματι τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον οἱ ἅγιοι πα-
τέρες τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουσιν ὅτι μεγαλεί-
τερον ὑπάρχει καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτῆς τῆς
ἐκ νεκρῶν· διότι τρεῖς ἀναστάσεις ἐδίδαξεν ἡ Πα-
λαιὰ Διαθήκη γενομένης πρὸ τῆς ἐπὶ γῆς σω-
ματικῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας· διότι εἶδον οἱ
υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡλίου καὶ τὰς

ὑπὸ τοῦ Ἑλισσαίου τῶν προφητῶν. Ἐδίδασκον εἰς τοὺς ποιμένας οἱ ἄγγελοι ὅτι ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅτι λύεται τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, ὅτι, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα πατέρα τῆς Ἐκκλησίας (ὁμιλία γ' εἰς τὴν πρὸς Κολασσαεῖς). «οὐρανὸς ἡ γῆ γέγονεν, ἐπειδὴ τὰ τῆς γῆς οὐρανὸς ἐμελλε δέχεσθαι». Τοιοῦτοτρόπως ἀναγγέλλουσιν εἰς τοὺς ποιμένας τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἐν μέσῳ φωτός καὶ ἐκλέγουσιν αὐτοὺς ὡς ἀξίους τῆς χαρμοσύνης ταύτης ἀγγελίας καὶ διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ διὰ τὸ ἀπόνηρόν ἦθος αὐτῶν καὶ διότι μιμηταὶ ἐγένοντο τῆς ἀρετῆς τῶν παλαιῶν πατριαρχῶν καὶ ποιμένων. Καὶ ἐκπλητόμενοι αὐτοὶ καὶ σοφιζόμενοι, οἱ ἀπλοϊκώτεροι καὶ ἄκακοι, κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοφύλακτον, παρεκκινουμένους ἀλλήλους, μετὰ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπέλευσιν τῶν ἀγγέλων, νὰ μεταβῶσιν εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἰδῶσι τὸ ρῆμα, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν αὐτοῖς.

Ἦλθον οἱ ἄκακοι, οἱ ἀπονήρευτοι, οἱ ἀπλοϊκοὶ ποιμένες εἰς Βηθλεὲμ καὶ, κατὰ τὸν ἱερὸν εὐαγγελιστὴν, (β' 16) «ἦλθον σπεύσαντες». Τοσαύτην δὲ χαρὰν ἐδοκίμαζον ἐπὶ τῇ ἁνωθεν ἀγγελίᾳ, τοσαύτην ἐκπληξιν ἠσθάνθησαν οἱ περιλουσθέντες ὑπὸ φωτὸς οὐρανοῦ ποιμένες, ὥστε, καταλιπόντες τὰ ποίμνια τὰ ἄλογα καὶ τοῦτ' αὐτὸ βιωτικὴν ἀποθέμενοι μέριμναν, νὰ μεταβῶσιν ἀμέσως εἰς τὴν Βηθλεὲμ, ἵνα διαγνώρισωσι, ἥτοι βεβαιωθῶσι σαφῶς «περὶ τοῦ ρήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου». Ποιμένες ἀπλοϊκοὶ καὶ μάγοι σοφοί, δῶρα μὲν προσφέροντες αὐτοῖς πολύτιμα, ἀτίμητον δῶρον ἐκεῖνοι τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἔσπευσαν ἀφῆσαντες τὰς γενεὰς φροντίδας νὰ προσκυνήσωσι τὸν ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων γεννηθέντα, προσέπεσον τῷ ἐνανθρωπήσαντι Θεῷ καὶ βασιλεῖ καὶ ἀνθρώπῳ, σμύρναν καὶ χρυσὸν καὶ λίβανον προσφέροντες αὐτοῖς, λατρείαν δὲ τὴν ἐν πνεύματι οἱ ὑπὸ τῆς φωνῆς τῶν ἀγγέλων διδαχθέντες. Καὶ οἱ ὑπὸ τῶν ἀστέρων διδαχθέντες σοφοὶ καὶ οἱ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων διδαχθέντες ἄσοφοι «διῆλθον ἕως Βηθλεὲμ καὶ εἶδον τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν», βεβαιούμενοι οὕτως, ὅτι αὐτός ἐστιν ἡ εἰρήνη τῶν ἐθνῶν.

Ἀπὸ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν διδασκόμεθα πάντες οἱ πιστοὶ ποίαν προσκύνησιν πρέπει νὰ προσφέρωμεν τῷ δι' ἡμᾶς ἐξ οὐρανοῦ κατελθόντι Θεῷ, ὅστις καθεῖλε πανσθενῶς τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἄσεμνα βακχεύουσαν τὴν ἐξοιστρομένην. Αὐτὸς

ἦν ὁ τῆς εἰρήνης Θεός, ὃν εἶδον οἱ ποιμένες τῆς ταπεινώσεως ἡμῖν διδασκαλίαν ἐξοχὸν ἐν τῇ φάτνῃ παρεχόμενον, οὐχὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν ὀρωμένων, ὡς εἶπεν ὁ ἱερὸς Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οὔτε βαρύν τινα καὶ κακοποιὸν, οὔτε συνεπαγόμενον ἑαυτῷ πεζοὺς τε καὶ ἵππεῖς ὑπασπιστάς τε καὶ δορυφόρους, οὔτε χλιδὴν τε καὶ πολυτέλειαν περιβαλλόμενον. Αὐτός ἐστιν ὁ διδοὺς ἡμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντός, ὁ διδάσκων αὐτὴν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ὁ καὶ βασιλεὺς καὶ ἀρχὼν αὐτῆς (ὡς διδάσκει τῶν προφητῶν (Ἰσ. θ', 6) ὁ μεγαλοφρονότατος) ὁ τὴν ἀπάντων ὁμόνοιάν τε καὶ συμφυίαν ἀπεργαζόμενος καὶ θέλων καὶ ἐπιτάττων. Ἐὰν δὲ βλέπωμεν ποιμένας ἀσόφους καὶ μάγους σοφοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὴν Βηθλεὲμ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι εἰρήνη ἐπεφάνη ἐπὶ γῆς ἡ πηγὴ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χρηστότητος, εἰδὼς βλέπωμεν αὐτοὺς προσκυνοῦντας τὸν τὴν εἰρήνην χορηγοῦντα Θεὸν καὶ δῶρα ἀνεκτίμητα ἢ πολυτίμητα Αὐτῷ προσφέροντας ἐκείνους τε καὶ τούτους, ἡμεῖς οἱ τὴν διδασκαλίαν τῶν αἰώνων ἔχοντες πείθουσαν περὶ τῆς θεοῦ ἡμετέρας σωτηρίας, ἀνάγκη νὰ μιμηθῶμεν ἐκείνους, δῶρα τῷ Θεῷ δεκτὰ προσάγοντες τὸν κατὰ Χριστὸν βίον, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν εἰρήνην ἐν γενεῇ, καθὼς ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων αὐτῆς τοῖς χριστιανοῖς ἐπιβάλλεται· ὅχι τὴν εἰρήνην τοῦ σώματος, διότι αὕτη φαινομενικὴ τις οὖσα πολλὴν τῇ ψυχῇ συνήθως προξενεῖ ταραχήν· οὔτε τὴν εἰρήνην τῶν αἰσθήσεων, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλομεν εἰς ἡμᾶς, ἀποκλειόμενοι τέλεον ἀπὸ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ σχέσεων, καὶ ἀπὸ τῆς κοσμικῆς τύρβης· ἀλλὰ τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν πρυτανεύει ἡμῖν ἡ ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἀπαλλαγὴ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, νήφοντες καὶ πιστεύοντες, ἐν ἀγάπῃ τῇ πρὸς ἀλλήλους περισσεύοντες προσφέρωμεν τὴν ὁσιωτέραν τῷ Θεῷ λατρείαν δείγματα τῆς ἀγάπης ταύτης ἐπιδεικνύμενοι πρὸς τοὺς πάσχοντας, κουφίζοντες αὐτῶν τὰς ἀλγυδόνας καὶ πρὸς πάντας, ὅσον ἡμῖν δυνατόν παρέχοντες τὰ μέσα νὰ πανηγυρίσωσιν, καὶ τὴν πρώτην ταύτην τῶν ἐορτῶν, καθὼς καὶ πᾶσαν ἁγίαν ἐορτήν ἐν ἡρεμίᾳ πνεύματος, νὰ πανηγυρίσωσιν ἐν γαλήνῃ ψυχῆς, οὐχὶ τὴν τρυφὴν διώκοντες, ἀλλὰ τὸν πνευματικὸν ἐορτασμὸν καὶ πάσης μὲν ἡμέρας τὴν γνῶσιν τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ παντοδυναμίας ἡμῖν διδασκούσης, ἀλλ' ἰδίως τῶν μεγάλων τῆς ἀγίας ἡμῶν θρη-

σκείας ἐορτῶν, καθ' ἃς δ.πνεκῶς ἀναμνησκόμεθα, τῆς ἀπείρου τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκαταβάσεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἀναστραφέντος, σωτηρίας ὁδὸν ἡμῖν δείξαντος καὶ χορηγήσαντος εἰς ἡμᾶς τὸν τύπον τῆς πρὸς Ἐκείνον ὁμοιότητος, ἥτοι τοῦ ἀληθοῦς ἡμῶν προορισμοῦ.

Αἱ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ προκαλοῦσιν, ἕνεκα τῶν ἀγίων τούτων ἡμερῶν, τὰς ὀλίγας ἡμῶν λέξεις ταύτας, οὐχὶ διαφερούσας ἐκείνων, ὅσα περὶ αὐτῶν κατὰ καιροῦς ἐγράψαμεν. Ὑπονοοῦμεν ὅτι θέλουσι παρελαύνει συνεχῶς, καὶ μάλιστα νῦν, ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων οἱ πρόεδροι καὶ οἱ ταμίαι καὶ οἱ γραμματεῖς αὐτῶν ἀγγέλλοντες εὐποιίας, τὰς ὁποίας καὶ τὸ καθῆκον, ὡς χριστιανῶν καὶ ἀπλῶς ὡς ἀνθρώπων, ἐπιβάλλει αὐτοῖς καὶ τὸ καταστατικὸν τῶν σωματείων, ἃ διευθύνουσι, διακελεύεται. Ὑπονοοῦμεν ὅτι ἡ διαπόμπευσις τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀνομάτων, ἵνα γνωρισθῶσιν ἴσως οἱ τέως ἄγνωστοι φιλόανθρωποι, θέλει προῶν μετὰ καὶ στηλιτεύσεως τῶν μὴ διδόντων ἢ τῶν χορηγησάντων εἰς τοὺς πτωχοὺς ἄρτους ἐώλους ἢ λιποβαρεῖς.

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἐπιτελοῦντας τὸ καθῆκον, ὡς εὐχαριστεῖ αὐτοὺς ὁ λαμβάνων ἄρτον ἢ τροφὰς, ἐνδύματα καὶ περιπόδια. Οἱ ἐλεοῦντες καλὸν ἐστὶ νὰ μένωσιν ἄγνωστοι. Ὁ τὸν ἱλαρὸν δότην ἀγαπῶν Θεός, ὁ βραβεύων τὸ ἄτυφον τοῦ χορηγοῦντος, ὁ διατάττων ἵνα τὴν ἐλεημοσύνην ποιῇ ἡ δεξιὰ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀριστερᾶς, Αὐτὸς εὐλογεῖ τὸν τὴν ἀρετὴν οὐ πρὸς τὸ θεαθῆναι ἐξασκούντα, Αὐτὸς πολυπλασιάζει τὰ ὑπάρχοντα τοῦ διδόντος ἵνα καταστήσῃ ἐπὶ πολλῶν ἐκείνον, ὃν βλέπει χριστιανικὴν τῶν ὀλίγων χρῆσιν ποιούμενον. Ὁ ἐλεούμενος, ἐάν γινώσκῃ τὸν ἐλεοῦντα, δύναται νὰ ὑποβάλῃ ἐκείνῳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ. Καλὸν ὅμως καὶ χριστιανικὸν γίνεται ἐάν καὶ αὐτὸς ὁ τῆς εὐεργεσίας μέτοχος μείνῃ διὰ παντὸς ἀγνοῶν τὸν εὐεργέτην.

Οἰαδήποτε τῆς εὐεργεσίας διαπόμπευσις, οἰαδήποτε γνωστοποίησις τῆς ἐλεημοσύνης ἐστὶν ἔργον ἀντεναγγελικόν, μεταβάλλον τὴν ἀρίστην τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν εἰς εἶδος ἀπανθρώπου δημοκοπίας. Ἡ διαπόμπευσις αὕτη δεικνύει ὅτι ὑπάρχουσι λανθάνοντές τινες φιλόανθρωποι, μὴ

κατορθώσαντες ἵν' ἀποβῶσιν ἄλλοθεν γνωστοὶ τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ, καὶ συνιστῶντες αὐτῇ ἑαυτοὺς διὰ χορηγίας εὐτελοῦς ποσοῦ καὶ τεμαχίων ἄρτου. Ἐάν λανθάνῃ ἡμᾶς καλὴ τις πράξις, ἀγαθοεργία τις, πρέπει νὰ πιστεύσωσιν οἱ χορηγοῦντες ὅτι τάχιον ἢ βράδιον θέλουσι γίνεαι γνωστὰ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὀλίγη δὲ ὑπομονὴ πιστεύομεν ὅτι οὔτε ὑλικῶς, οὔτε ἠθικῶς ζημιοῖ αὐτούς.

Ἵπάρχει τι σημεῖον ἐν τούτοις τῆς τῶν Ἀδελφότητων δράσεως, εἰς ὃ τὴν προσοχὴν ἐφιστῶμεν τῶν διευθυνόντων ἢ μᾶλλον τῶν διευθυνουσῶν αὐτὰς εὐσεβῶν ἐλληνίδων. Ἐννοοῦμεν τὰ ἄλλοτε λεγόμενα ἀδελφὰτα τὰ καὶ σήμερον ἐν πολλαῖς ἐνορίαις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν ἀγχιτεριμῶν ἐπαρχιῶν λειτουργοῦντα, τὰ προτιθέμενα σκοπὸν τὴν διακόσμησιν τῶν ἱερῶν ναῶν, ἢ στενότερον τὴν κατασκευὴν καὶ χρύσωσιν ἱερᾶς τινὸς εἰκόνης τοῦ ἐπωνύμου ἀγίου. Πολλὰ τούτων ἐορτάζουσι κατὰ δεκέμβριον καὶ ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς τούτου δύναται ν' ἀριθμῇ περὶ τὰ εἴκοσι συγχρόνως πανηγυρίζοντα καὶ λογοδοτοῦντα καὶ πολλάκις ἀναγκαζόμενα νὰ δαπανήσωσιν εἰς τοιαύτην ἱερὰν τελετὴν ἢ κοσμηκὴν δεξίωσιν τὸ μετ' ἐπαιτείας ἀθροϊζόμενον ἀπὸ πτωχῶν καὶ πλουσίων χρῆμα τινὰ τούτων, ἐξερχόμενα τῶν ὀρίων τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἡ φυτοζωοῦνται, ἐπιδίδονται εἰς διανομὴν ἄρτων καὶ ἄθροισιν συνεισφορῶν, ἐνοχλοῦντα δὲ καὶ τοὺς προθύμους καὶ τοὺς ἀπροθύμους πρὸς ἀγαθοεργίαν καὶ συναθροίζοντα προορίζουσι τὰς εἰσφορὰς εἰς στίλβωσιν εἰκονοστασίου τινὸς ἢ χρύσωσιν ἱερᾶς εἰκόνης.

Αἱ συνιστῶσαι τὰς ἀδελφότητας αὐτὰς, ὀρθόδοξοι χριστιανὰι, παρ' αἷς δεικνύεται θερμὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, πιστεύομεν ὅτι θέλουσι λάβει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπ' ὅψιν ὅτι ἱερωτάτη τοῦ χρήματος αὐτῶν γενήσεται χρῆσις ἐάν ἐξοδεύσωσιν ὑπὲρ τοῦ πλοσίου, τοῦ πάσχοντος καὶ ταλαιπωρουμένου, μέρος τοῦ κεφαλαίου, ἢ καὶ τὸ ὅλον κεφάλαιον, τὸ πρὸς διάκοσμον εἰκόνης ὀρισμένον. Πᾶσαι αἱ Ἀδελφότητες, εἰκονοκοσμητικαὶ οὕτως εἰπεῖν καὶ ἠθικοθρησκευτικαί, καλὸν καὶ ὅσιον νὰ μεταβληθῶσι σήμερον εἰς ἀγαθοεργοὺς καὶ φιλοπτώχους, ἐφ' ὅσον ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν πάσχουσαν, γυμνητεύουσαν, ἀνυπόδητον, ἀσθενῆ καὶ πεινῶσαν τὴν ἐμψυχον ἐπὶ γῆς εἰκόνα τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρός. Πρέ-

πει νὰ πιστεύωσιν αἱ διοικοῦσαι τοιαύτας Ἀδελφότητας, ἐπ' ὀνόματι ἁγίων τινῶν, ὅτι πάντες οἱ παρὰ Θεοῦ δοξισθέντες ἅγιοι ἐδοξάσθησαν διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀγαπήσαντες μὲν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας αὐτῶν, ἀγαπήσαντες δὲ, κατ' ἐντολὴν θεϊαν, καὶ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτούς. Ἡ μίμησις τοῦ παραδείγματος αὐτῶν τούτου ἔσται καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν μνήμην ἐκείνων ἀληθῆς σεβασμὸς καὶ πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν ἡ εὐπροσδεκτοτέρα λατρεία.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΠΕΡΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ἀπολυθεῖσαι ἀποφάσει τοῦ Δ. Ἐθνικοῦ Μ.
Συμβουλίου καὶ τῆς Πατριαρχικῆς
Κεντρικῆς Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

Τιμιώτατοι Ἐφόροι καὶ ἐλλόγιμοι διευθύνται καὶ διευθύντριαί τῶν σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Κατὰ ἀρχαιοτάτην συνήθειαν, κρατοῦσαν ἐν τε ταῖς σχολαῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, κατὰ πᾶν σαββάτον μετὰ μεσημβρίαν ἐκάστης ἐβδομάδος διακόπτονται τὰ μαθήματα, ἐνασχολουμένων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἰς τὴν ἀπαιτούμενην προπαρασκευὴν αὐτῶν πρὸς μετάβασιν κατὰ τε τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἐπιούσαν κυριακὴν εἰς τὴν ἱερὰν ἐκκλήσιαν, εἰς ἣν ὑποχρεοῦνται οὗτοι ἵνα φοιτῶσιν ἐν συνοδείᾳ καὶ τῶν διδασκάλων αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀρχαιοτάτη αὕτη συνήθεια, τῆς διακοπῆς τῶν μαθημάτων μ. μ. τοῦ σαββάτου, ἤρξατο ἵνα σποραδικῶς καταργῇται ἐν τισι σχολαῖς, ἡ Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω ἐνέκρινε, τῇ σεπτῇ ἐπινεύσει καὶ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ προσκυνητοῦ ἡμῶν δεσπότη, ἵνα δι' ἀποχρῶντας λόγους ἐξακολουθῇ ἰσχύον τὸ πατροπαράδοτον τοῦτο καθεστῶς, καὶ ἀπεφάνητο ἵνα διὰ τῆς παρούσης Ἐγκυκλίου ἐπιστηθῇ δεόντως ἡ προσοχὴ τῶν ἐκασταχοῦ ἐφορειῶν καὶ διευθύνσεων τῶν σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῇ ἀπαρεγκλίτῳ τηρήσει τοῦ καθεστώτος τούτου, διακοπτομένων τῶν μαθημάτων τῶν οἰκείων αὐτῶν σχολῶν μετὰ μεσημβρίαν ἐκάστου σαββάτου, δι' ὃν ὡς ἄνω εἴρηται σκοπόν. Τὰ ἀνωτέρω

ἀνακοινούμενοι ὑμῖν, πεποιθήμεν ὅτι θέλετε οἱ πάντες συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἀνέκαθεν καθιερωθὲν καὶ ἐφαρμοζόμενον ἡ υἱοτελὲς καὶ σωτήριον τοῦτο μέτρον, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς σπουδαζούσης νεότητος. Εἴητε δὲ ὑγιαίνοντες ἐν Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 22 δεκεμβρίου 1905.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Τιμιώτατοι Ἐφόροι καὶ ἐλλόγιμοι διευθύνται καὶ διδάσκαλοι τῶν σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ προάγεται ἵνα φέρῃ εἰς γνῶσιν τῶν κατ' ἐνορίας ἐφορειῶν καὶ διδασκάλων τῶν σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὁ διορισμὸς τῶν διδασκόντων προσώπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων θέλει τὸν τεύθεν γίνεσθαι ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγου τῶν διδασκάλων, συνταχθησομένου ὑπὸ τῆς Κ. Ἐκπ. Ἐπιτροπῆς καὶ διαιρουμένου εἰς τρεῖς κατηγορίας, μετὰ τὴν ἐξακρίβωσιν πρότερον ὑπ' αὐτῆς τῶν προσόντων καὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἱκανότητος ἐκάστου, αἱ δὲ ἐφορεῖαι ὑποχρεοῦνται ἵνα ἐν περιπτώσει προσλήψεως διδασκάλων προσερχόμεναι τῇ Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῇ, καὶ μόνῃ αὐτῇ, ὑποδεικνύωσιν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ κατατιθεμένου καταλόγου, οἷους ἂν προτιμῶσι καὶ ἐκλέγωσιν ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ ἐγγεγραμμένων, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν αἱ σχολαὶ αὐτῶν ὑπάγονται, πρὸς ἔγκρισιν αὐτῶν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς. Προσκαλοῦνται δὲ κατὰ ταῦτα πάντες οἱ ἐν διαθεσιμότητι εὐρισκόμενοι διδάσκαλοι, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὅπως ἀπὸ τοῦδε προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπὴν, προσάγοντες ἅμα καὶ τὰ ἔγγραφα τῶν οἰκείων σπουδῶν καὶ τῆς ὑπηρεσίας, πρὸς ἐγγραφήν αὐτῶν ἐν τῷ καταρτισθησομένῳ νέῳ καταλόγῳ τῶν διδασκάλων καὶ χρησιμοποιοῖσιν οὕτως αὐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι. Εἴητε δὲ ἐπὶ τούτοις ὑγιαίνοντες ἐν Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 δεκεμβρίου 1905.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς διεκόπησαν ἀπὸ τῆς προχθὲς πέμπτης αἱ ἐργασίαι τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν διαρκῶν ἐπιτροπῶν, ἀπὸ τῆς τετάρτης δὲ καὶ αἱ τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου. — Ἐξεδόθη δὲ καὶ τὸ ὁρολόγιον τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν Θεοφανείων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, γεννησομένων χοροστασιῶν καὶ λειτουργιῶν. — Ἡ ἐπὶ τῶν ἐλεῶν ἐπιτροπὴ διεξήγαγε τὸ ἔργον αὐτῆς φιλοπόνως, διανείμασα ἀπόροις καὶ ἐνδεέσι τὸ τεθὲν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς ποσόν.

Μητρόπολις Ἡρακλείας. — Ἠγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι πρό τινας συστήθην ἐν Οὐζοῦν-Κιοπροῦ τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας βουλγαρικὸν γυμνάσιον ἐκλείσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, διότι συνεστήθη παρὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ κράτει νόμους, ἀπαιτοῦντας πολὺ περισσότερον ἀριθμὸν οἰκογενειῶν πρὸς σύστασιν τοιαύτης σχολῆς, ἐνῷ μόλις εἰς 150 ἀνέρχονται αἱ βουλγαρικαὶ περίξ οἰκογένειαι· διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἀπεπέμφθη καὶ ὁ μεταβάς ἐκεῖσε σχισματικὸς ἱερεὺς, ὡς ἐπιτροπος τοῦ ἐξάρχου δῆθεν, ἐνῷ προηγουμένως ἀλλεπάλληλοι κυβερνητικαὶ διαταγαὶ ἐκώλυσαν τὴν τοιοῦτου δῆθεν ἐπιτρόπου ἐγκαθίδρυσιν ἐν Οὐζοῦν-Κιοπροῦ.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως. — Ἐνεκεν ἐπιστολῆς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλου, εὐχαριστοῦντος μὲν ἐπὶ τῇ περὶ τοῦ τμήματος Σαράντα-Ἐκκλησιῶν ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ δηλοῦντος ὅτι διετίαν ὅλην τὸ μέγα τοῦτο καὶ σπουδαῖον τμήμα τῆς ἐπαρχίας ταύτης καθυστέρει ἐν τῇ ἀποτίσει τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιχορηγήσεως, ἀλλ' αἰτουμένου καὶ ὀρισμένον πρόσωπον ὅπως χειροτονηθῇ ἐπίσκοπος βοηθὸς αὐτοῦ μὴ δυναμένου ἕνεκα τῆς προκεχωρημένης ἡλικίας ἵνα προφθίσῃ εἰς ἱκανοποίησιν τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τοῦ πολυπληθοῦς ποιμνίου, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα δηλωθῇ αὐτῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐμμένει μὲν εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς ἀπόφασιν περὶ διατηρήσεως τοῦ καθεστώτος ἐν τῷ τμήματι Σαράντα-Ἐκκλησιῶν, συνιστᾷ δὲ καὶ πάλιν τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως ἵνα προσλάβῃ διὰ τὸ τμήμα τοῦτο ἐπίσκοπον ἕνα τῶν ἐν διαθεσιμότητι τιτουλαρίων ἐπισκόπων, καὶ τοῦτο σπεύσῃ νὰ πράξῃ πρὸ τῶν ἐπὶ θύραις ἐορτῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἀνέ-

λαβε νὰ καταβάλῃ πολλὴν φροντίδα περὶ τῆς εἰς τὸν μητροπολίτην ὀφειλομένης ἐπιχορηγήσεως. ἀφοῦ πρῶτον ἀρθῇ πᾶσα πρόφασις καὶ ἀφορμὴ παραπλόνων εὐλογοφανῶν καὶ ἐνστάσεων ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν, ἐπιφιλάσσεται δὲ νὰ ἱκανοποιηθῇ κατόπιν ἐν καιρῷ τὴν αἴτησιν περὶ προσλήψεως ἐτέρου βοηθοῦ ἐπισκόπου.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας. — Ὑποβλήθωντων νέων ἐξ Ὀρδοῦ (Κοτυώρων) παραπλόνων, συνεστήθη συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβροσίῳ νὰ συμμορφωθῇ μὲν ταῖς διατάξεσι τοῦ περὶ τῆς ἐν Κοτυώροις Ὑψιμαδείου σχολῆς πρὸ τριακονταετίας ἀπολυθέντος πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλίου, τοῦ τὸν κανονισμὸν αὐτῆς περιβάλλοντος, ὑποβάλλῃ δὲ τὴν νεομισμένην ἀπολογία καὶ εἰς προηγουμένας τῶν ἐπαρχιωτῶν αὐτοῦ κατηγορίας, ὧν ἔλαβε πρὸ πολλοῦ γνῶσιν.

Μητρόπολις Βερροίας. — Ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Ἀληθείας» μανθάνομεν ὅτι κατῆλθε χάριν ἐπαρχιακῶν ἀναγκῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Κωνστάντιος, ὅστις ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τῇ 16 τοῦ μηνὸς τούτου.

Μητρόπολις Ησιδείας. — Ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα Μάκρης δωρεᾷ μεγάλης οἰκοδομῆς, ἀξίαν ἑξακοσίων λίτρων τουρκικῶν ἀχούσης, ἣν ἐποιήσατο ὁ ἀξιότιμος κ. Βασίλειος Α. Βασιλειάδης, πρὸς μνήμην τῆς αἰμνήστου αὐτοῦ συζύγου Δεσποίνης, ἡ κοινότης ἐξεδήλωσε μὲν διὰ ψηφίσματος τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς, ὥρισε δ' ἵνα τελῇται κατ' ἔτος τῇ 21 νοεμβρίου μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ἐν Κυρίῳ κοιμηθείσης. Ἐν τῷ τῷ πρῶτον τελεσθέντι μνημοσύνῳ ἀπηγγέλθη καὶ λόγος ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς σχολῆς καὶ προλήτου τῆς θεολογίας κ. Ἀντ. Νικολάου, καθὰ δηλοῦται ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν «Ἀρμονίαν» Σμύρνης.

Μητρόπολις Σμύρνης. — Τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Σμύρνης καὶ τοῖς ἐντιμοτάτοις μέλεσι τῆς τε δημογεροντίας καὶ τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς ἐγράφησαν ἐπιστολαὶ δηλοῦσαι, κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν, ὅτι, ἐπιβαλλομένης τῆς ἀνάγκης ἵνα τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θλιβεράν ἐν Σμύρνῃ κοινοτικὴν ἀνωμαλίαν, ἐνεκρίθη ἵνα, μενούσης ἐν ἰσχύϊ τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς παρὰ τῇ ὀρθο-

δόξῳ κοινότητι Σμύρνης ὑπάρξεως δύο κοινοτικῶν ἀρχῶν, δημογεροντίας καὶ κεντρικῆς ἐπιτροπῆς, ἰσοτίμων ἀλλήλαις, συγκληθῇ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σμύρνης καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ γενικὴ συνέλευσις, συμφώνως τῷ 114 ἄρθρῳ τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὅψιν τῶν τυχόν ὑπαρχόντων κενῶν ἐν ἐφορίαις ἢ ἐπιτροπαῖς, μῆτε τῶν ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς κοινοτικῆς διαφορᾶς ἐκλεγέντων ἐφόρων, ἐπιτρόπων, πρωτομαγιστόρων καὶ τῶν τοιούτων. Ἡ γενικὴ συνέλευσις αὕτη διατάσσεται νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν ἐπιτροπείας συντακτικῆς, ἥτις, ὑπ' ὅψιν ἔχουσα τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις πάσας τὰς ἀναγγελθείσας ἤδη διὰ πατριαρχικῶν γραμμάτων, ὑποχρεοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀναθεωρήσεως ὅλου τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ ἐντὸς τεσσάρων τῶν πολὺ μηνῶν, μεθ' ὃ συγκληθήσεται μὲν καὶ πάλιν ἡ γενικὴ συνέλευσις πρὸς ἐπιψήφισιν αὐτοῦ, ὑποβληθήσεται δ' ὁ οὕτως ἐπιψηφισθεὶς κοινοτικὸς κανονισμὸς Σμύρνης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα περιβληθῇ τὸ νόμιμον κύρος· ἐπὶ τῇ βάσει δ' αὐτοῦ γενήσεται κατόπιν ἡ τακτικὴ καὶ νόμιμος ἐκλογὴ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν. Τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως τελειωτικῆς οὔσης, οὐδεμία κατ' αὐτῆς ἀντίρρησης ὑπ' ὅψιν ληφθήσεται.

Αὐτοκρατορικὴ εὐμένεια. — Εὐχαρίστως ἀναγράφομεν ὅτι ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἀπενεμήθη τὸ αὐτοκρατορικὸν παράσημον Ὁσμανιᾶ Γ' τάξεως εἰς τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου κ. Γεννάδιον ἀμειβομένης οὕτω τῆς διοικητικῆς ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, ἣν ὁ μητροπολίτης ἐπεδείξατο ἀπὸ τῆς εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἀφίξεως αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας.

Μητρόπολις Σκοπίων. — Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος ἠγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι αἰσίως ἀφικόμενος εἰς Σκόπια τῇ 5 τοῦ μηνὸς τούτου θερμῆς ἔτυχεν ὑποδοχῆς παρὰ πᾶσιν ἀνεξαιρέτως τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ τῇ 6 ἐτέλεσε τὴν πρώτην αὐτοῦ λειτουργίαν, εἶτα δ' ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ἐξ. τὸν γενικὸν διοικητὴν. Βεβαίῳ δὲ μετ' ἀγαλλιάσεως ὅτι μεταξὺ πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἐπικρατεῖ σύμπνοια καὶ ἀγάπη.

Μητρόπολις Βοδενῶν. — Ἐνεκεν ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διέμενεν ἐν Θεσσαλονίκῃ

κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Στέφανος, ἀναχωρήσας εἰς Βοδενὰ τῇ 17 μεσοῦντος.

Μητρόπολις Λέρου καὶ Καλύμνου. — Ἀναγγεῖλαντες ἄλλοτε τὰς ὑπὲρ τῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου γενομένας φιλοτίμως χρηματικὰς δωρεὰς τοῦ ἐν Καίρῳ ἐξοχ. Νικολάου Τσιγαδὰ πατ. ἀ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ χορηγίαν 500 ἀγγλικῶν λιρῶν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Καλύμνῳ διαμένοντος τό γε νῦν πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Νικηφόρου Ζερβοῦ πρὸς ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς ἐνὸς παρθεναγωγείου, εὐφροσύνως ἀγγέλλομεν νῦν ὅτι, διὰ τῆς φιλογενοῦς τοῦ αὐτοῦ κληρικοῦ προτροπῆς, ὁ κ. Νικ. Βουβάλης προσήνεγκε πρὸς ἀνέγερσιν καὶ τοῦ ἐτέρου τῶν παρθεναγωγείων 50 λίρας ἀγγλικὰς, δύο δ' ἕτεροι καλύμνιοι ὁ μὲν 25 λίρας, ὁ δὲ 20. Ὁ αὐτὸς δὲ φιλόπολις καλύμνιος κ. Ν. Βουβάλης ἀνέλαβε τὴν οἰκοδομὴν καὶ νοσοκομείου ἐν Καλύμνῳ, περὶ οὗ ἀσφαλεῖς πληροφορίας, ὡς καὶ περὶ τοῦ πρὸς τοῦτο χρησιμοπονησομένου γηπέδου διετάχθη νὰ ὑποβάλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου.

Καινῆς Διαθήκης ἐκδόσις. — Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάμου κ. Κωνσταντῖνος ἠτήσατο ν' ἀποσταλῶσιν αὐτῷ 200 ἀντίτυπα τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης χάριν τῶν ὀρθοδόξων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κάλλιστον παράδειγμα τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν τῶν λαβόντων ἀντίτυπα τῆς ἐκδόσεως ταύτης καὶ μάλιστα τῶν σεβασμ. Ἐφέσου καὶ Κρήτης εὐρήσει πολλοὺς μιμητὰς, οὕτω δ' ἐξαντλουμένης τῆς πρώτης ἐκδόσεως τὸ πατριαρχικὸν τυπογραφεῖον θέλει προβῇ εἰς δευτέραν ἐκδοσιν.

Κοινοτικοὶ κανονισμοί. — Ὑπεβλήθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ γράμματα τοῦ τε σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου καὶ τῆς ἐντίμου δημογεροντίας Ραιδεστοῦ, εὐχαριστοῦντα ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς ἱεράς Συνόδου ἐπικυρώσει τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ Ραιδεστοῦ.

Κοινωφελεῖς πράξεις. — Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ξενοφάνους» μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ἀπόλυτος διαθέτης ὢν τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀοιδίμου Ἀποστόλου Βαφειάδου, παρέσχε κατὰ τὸ τρέχον τοῦτο σχολικὸν ἔτος ἐκ τοῦ κληροδοτήματος ὑπο-

τροφίας εἰς ἑνδεκα μικρασιάτας σπουδαστάς. — Ἐπίσης ὁ ἐρίτιμος ἐν Ἀθήναις τραπεζίτης κ. Ἰω. Πεσμαζόγλου, ὁ πέρυσιν ὀρίσας ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομὴν ἐξ 60 λιρῶν πρὸς ἐκπαίδευσιν ἑννέα νέων ἐκ Μικρασίας ἐν τῷ κατὰ Πάτριον ἱεροδιδασκαλείῳ τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀνεβίβασεν αὐτὴν ἐφέτος εἰς 120, γενναίαν οὕτω παρεχόμενος ὑποστήριξιν εἰς τὴν πατριὸν ἱερὰν παιδευσιν.

Λειτουργικῶν βιβλίων ἐκτύπωσις. — Ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἄρξεται μετ' ὀλίγον ἡ ἐκτύπωσις τοῦ Μ. Εὐχολογίου, τῆς Ἀκολουθίας τῆς Μ. Ἑβδομάδος, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ καὶ τοῦ Μ. χαρτοφύλακος κ. Μ. Ι. Γεδεών. Τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐπεξεργάσθη ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Νεοκλῆς, τὸ δὲ Μ. Εὐχολόγιον διώρθωσε καὶ συνεπλήρωσεν ἰδίᾳ ἐπιτροπείᾳ ἐκ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου πρῶτον Ἑρσεκίου κ. Ἰγνατίου, τοῦ αἰδεσιμ. κ. Νέστορος Σουσιλίδου (εἶτα δὲ τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Νικοδήμου) καὶ τοῦ κ. Μ. Ι. Γεδεών, ἀντιβαλόντος πρὸς πολλὰ χειρόγραφα καὶ παλαιὰς ἐκδόσεις. Περὶ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Μ. Εὐχολογίου καὶ τῆς κατὰ καιροὺς διορθώσεως αὐτοῦ προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» ἰδίᾳ διατριβή.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Α. Ἐξ. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρην.

Δημόσιαι διαλέξεις κληρικῶν. — Ἠγγέλθη δεόντως τῷ ἐλλογίμῳ προέδρῳ τοῦ Ἑλλαν. Φιλολογ. Συλλόγου ὅτι τοῦντεῦθεν οὐδενὶ τῶν κληρικῶν ἐπιτρέπεται νὰ διδάσκη ἀπὸ βημάτων ἀδελφοτήτων καὶ συλλόγων, ἀνευ ἐγγράφου εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας· τοῦτο δὲ διότι δυνατὸν νὰ εὗρεθῶσιν οἱ ἐπιστημονικῶς ἀκατάρτιστοι ἀναλαμβάνοντες τὸν ἀπὸ συλλογικῶν βημάτων διδασκαλίαν σπουδαίων θεμάτων.

Βιβλία συνιστώμενα. — Ὁ ἐν Ἀθήναις ἐλλόγ. κ. Γ. Α. Ζωγράφος, ἀγγέλλων τὴν ἐκδοσιν βιβλίου τίτλον φέροντος «Ἱερουσαλὴμ», ἡγήσατο τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ βιβλίον ἐγράφη, καθὰ βεβαίον, μετὰ μακρὰς εἰδικὰς μελέτας ἐν τοῖς Ἀγίοις Τόποις καὶ «ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἱστορίας ἀνεκδότων ἀσσυριακῶν χειρογράφων». Κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ συγγραφέως, εἰκόνες

πολυτελεῖς, σχετικαὶ πρὸς τὸ κείμενον, θέλουσι κοσμεῖ τὸ βιβλίον. Εὐχόμενοι προκοπὴν εἰς τὸ ἔργον, ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσιν εὐρεθῆ ἀρκετοὶ οἱ πρὸς τῆς μελέτης τρέφοντες φίλτρον ἀλλὰ καὶ γινώσκοντες ἅμα ὅτι καθῆκον τῶν δυναμένων ἐστὶν ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν γραμμάτων ἐμπόνως ἐργαζομένων.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἀπεστάλη ἡμῖν ὁ τρίτος ἀριθμὸς τοῦ ἐν Πάτραις ἐκδιδομένου μηνιαίου «κοινωνικοθρησκευτικοῦ» περιοδικοῦ τίτλον φέροντος «Σάλπιγξ τῆς ἀληθείας», ἴσου σχεδὸν πρὸς τὴν «Θρησκευτικὴν Ἠχώ» τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν, ἡ δὲ συνδρομὴ αὐτοῦ, παντὶ εὐπρόσιτος, εἰς 2 δραχμὰς ἐτησίως ὀρισμένη, καὶ ἡ καλὴ ὕλη προσελκύσει βεβαίως ἱκανοὺς συνδρομητάς, ἰδίως παρὰ τῇ τῶν πατρῶν ἐπ' εὐσεβείᾳ διακριθείσῃ κοινωνίᾳ. — Μετὰ χαρᾶς εἶδομεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ εἰσερχόμενον τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξιολογώτατον περιοδικὸν «Ξενοφάνη». Ἡ ὕλη αὐτοῦ ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τὸ μηνιαῖον τοῦτο περιοδικὸν πρέπει ν' ἀποβῇ στόλισμα ἀπαραίτητον καὶ χρησιμώτατον πάσης ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης σωφρόνως γραφόμενον καὶ ἐν γνώσει τῶν λογοκριτικῶν κανονισμῶν τῶν διεπόντων τοὺς ἐν Ἀνατολῇ δημοσιογραφούντας.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί. — Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Μεθύνης κ. Στέφανος ἀγγέλλει ἡμῖν «ὅτι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῆς πρὸ ἑπτὰ μηνῶν πρὸς Κύριον μεταστάσης μακαρίτιδος μητρὸς αὐτοῦ δὲν ἐορτάζει κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἀγομένην τῇ 27 Ἀυγούστου μηνός».

Χριστιανικαὶ ἀρχαιοότητες. — Εἰς τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, εὐσεβεῖ καὶ φιλαρχαίῳ μερίμνῃ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ, ἰδρυθὲν Μουσεῖον τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων προσνέχθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ι. Γεδεών βυζαντινὰ πλίνθοι μεγάλων διαστάσεων, πολλὰ διαφέρουσαι τῶν γνωστῶν καὶ χρησιμευσουσῶν ἐν τοιχοδομίαις, καὶ κεραμῖς ἐπιτάφιος ἐκ τῶν ἐν χρῇσει παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τῆς Δ' καὶ Ε' ἑκατονταετηρίδος. Αἱ πλίνθοι αὗται, προοριζόμεναι κατὰ τοὺς πάλαι χρόνους διὰ στρώσιν ἐδάφους, προέρχονται ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐν Χώρα παλαιᾶς μονῆς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, λεγομένης κοινῶς τοῦ Καλαφάτη. Περὶ τε τῆς μονῆς ταύτης καὶ τῶν λοιπῶν

τοῦ Ἱεροῦ Ὁρους ἀρχαιογραφικά τινα καὶ ιστορικά σημειώματα δημοσιεύσομεν προσεχῶς, μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων εἰκονογραφημάτων.

Ἐκκλησιαστ. Μουσική. — Ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἐδωρήθησαν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ἑκατά λίραι τουρκικαί.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Μητρόπολις Ἀθηνῶν. — Ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα τεσσάρων ἐτῶν μετέστη πρὸς Κύριον ὁ αἰδὲς. ἱερεὺς Ἀλέξιος Μιχαλόπουλος. Ἀνεψιὸς ὢν τοῦ ἀειμνήστου καὶ λογίου ἐπισκόπου Τυχαντίου καὶ κατόπι μητροπολίτου Ἀθηνῶν Νεοφύτου τοῦ Μεταξᾶ, ἐχρημάτισε προϊστάμενος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς Σικελίας ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος καὶ στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἐπὶ δεκατρία ἔτη. — Τὸ περιοδικὸν «Ἱερός Σύνδεσμος», ἐξ οὗ μνησθέντες καὶ ἄλλοι, ἀγγέλλει ἡμῖν καὶ περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις κηρύγματος τοῦ θείου λόγου, ὅτι κατὰ πᾶσαν κυριακὴν κηρύττουσιν ὁ πνευσ. ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση), ὁ αἰδὲς. πρεσβύτερος κ. Ν. Λεοβαθηνός ἐν τῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης, ὁ αἰδὲς. πρεσβύτερος κ. Γ. Πουλάκος ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Διονυσίου — καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τεκτικῶς καὶ συνεχῶς ἐγένετο τὸ θ. κήρυγμα, ὡς τῇ 20 νοεμβρίου, κυριακῇ, ὑπὸ τοῦ πνευσ. ἐπισκόπου Οἰτύλου καὶ Γυθείου κ. Περθεγίου τῇ 27 ὑπὸ τοῦ αἰδὲς. πρεσβυτέρου κ. Π. Στελλάκη τῇ 28 νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ αἰδὲς. πρεσβυτέρου κ. Χρήστου Πικροκονόμου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πολιοῦχου Ἀλεξάνδρου ἁγίου Νίκωνος «τοῦ Μετανοεῖτε» ἱεουργοῦντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου, ὡς καὶ τῇ 4 δεκεμβρίου, κυριακῇ· ἐπίσης δὲ καὶ τῇ 6 δεκεμβρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπανηγυρίζον οἱ ἐν Ἀθήναις οἶνοπντοπόλαι, ἱεουργοῦντος τοῦ μητροπολίτου.

Κανονικαὶ ἁδειαί. — Διατρίβουσιν ἀπό τινων ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις, χάριν τῶν ὑποθέσεων τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν οἱ πνευσ. ἀρχιεπίσκοποι Ἀρτης κ. Γενναδίου καὶ Μεσσηνίας κ. Μελέτιος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Μεσσηνίας. — Καλλίστην ποιμαντικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν ἱερατείαν αὐτοῦ ὀρθοδόξους ἀπέλυσε ἀπὸ τῆς 15 νοεμβρίου ὁ πνευσ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας κ. Μελέτιος, ἣν ἀνέγνωμεν ἐν τῇ καθημερινῇ ἐφημερίδι «Θάρρει» τῶν Καλαμῶν. Ἡ ἐγκύκλιος ἀπελύει ἐνεκὰ τῆς ἐπινεμομένης τῆς εὐσεβείας ποίμνιον αὐτοῦ συνεχοῦς χρήσεως τοῦ ὅρκου καὶ κατὰ τῆς ψευδορκίας ἰδίως, ἥτις τοσούτην ἔλαβεν ἐπίτασιν,

κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ «Θάρρους», ὥστε «δέον νὰ ταράξῃ τοὺς πάντας διότι, ἀσχετῶς πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἡθικῆς ἐκπτώσεως, ἀπειλεῖ πλήρη διατάραξιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, καταρριπτομένης τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης». Ὁ πνευσ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας θλίβεται δικαίως ἐπὶ τῷ ὅτι «πολλοὶ μῆτε Θεὸν φοβούμενοι, μῆτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπομενοι, μῆτε τοὺς νόμους τῆς πατρίδος σεβόμενοι προσκλυνῶνται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς μάρτυρες καὶ ὁρκίζονται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ ψεύδονται ἀσυστόλως· καὶ τοῦτο πράττουσιν ἄλλοι μὲν ἐκ κακίας διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι καὶ ζημιώσωσι τὸν πλησίον, ἄλλοι δὲ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν φίλον των, ἄλλοι χάριν κέρδους, καὶ ἄλλοι ἀνταλλάσσουσι τὸν ὅρκον πρὸς ἀλλήλους διὰ νὰ ἀρπάσωσι τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων». Διδάσκων δὲ σαφῶς καὶ ἐν εὐλήπτῳ γλώσσῃ τὰς περὶ ὅρκου γομφιακάς διατάξεις συμβουλεύει τοὺς ὀρθοδόξους ἵνα μόνον ὅταν καλῶνται εἰς τὰ δικαστήρια δέχωνται τὸν ὅρκον, ἀλλὰ κατὰ καθήκον ὁμολογῶσι μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπισκοπὴ Ἀνδρου καὶ Κέας. — Καθὰ γράφει ἡ συνάδελφος «Φωνὴ τῆς Ἀνδρου», διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἐκκλονίσθησαν αἱ διὰ τὸ ἔτος 1905 εἰσφοραὶ τῶν ἀνὰ τὸ βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος ἱερῶν μονῶν ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1904 προσόδων αὐτῶν, αἱ δὲ εἰσφοραὶ ἀνέρχονται τὸ σύνολον εἰς 45000 δραχμῶν. Αἱ τρεῖς ἐν Ἀνδρῶ μοναὶ συνεισφέρουσιν 770 δραχμάς· ἥτοι ἡ τῆς Παναχράντου 304, ἡ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς 296 καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Νικολάου 170.

Ἐπισκοπὴ Φαναρίου. — Κατὰ τὸν «Ἱερόν Σύνδεσμον» Ἀθηνῶν, ὁ πνευσ. ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος ἀπέλυσε ποιμαντικὴν ἐγκύκλιον τοῖς ὀρθοδόξοις, ἀπαγορεύων νὰ προσέρχωνται πρὸς τὴν μετάληψιν ἄνευ προηγουμένης ἐξομολογήσεως καὶ κατὰ καθήκον ἀποδοκιμάζων τὸ ἐπιμεμπτον ἔθιμον τοῦ μεταλαμβάνειν μετὰ προηγουμένην ἀπλήν ἐπ' αὐτοὺς ἀνάγνωσιν τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς.

Ἐπισκοπὴ Τρίκκης. — Ἀνεχώρησε τὴν τρίτην ἐκ τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης, ἐπανερχόμενος πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ὁ ἀρτι διορισθεὶς ἱεροκήρυξ τῶν ἐπαρχιῶν Τρίκκης καὶ Σταγῶν πανοσιολογιώτατος ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Πυλίδης.

Μονὴ Μεγάλου Σπηλαίου. — Ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος διατρίβει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Μ. Σπηλαίου, ὁ πνευσ. ἡγούμενος αὐτῆς κ. Χρῆστὸν Κα-

νεόπουλος, φέρων τὸ νενομισμένον συστατικὸν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. γράμμα τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Κκαλ-
θρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Φιλαρέτου.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ἑλλν. κοινότης Βενετίας.—Οἱ ὑπὸ τῆς νο-
μίμου κοινοτικῆς ἀρχῆς πκυθέντες ἱερεῖς τῆς ἑλληνι-
κῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος, ἧς τὰ προνόμια ἀπὸ τριῶν
καὶ πλέον αἰώνων διὰ σεπτῶν σιγιλλίων κατωχύρωσε
τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, νέαν προῦκάλεσαν ἀνα-
φορὰν πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος, καίπερ διαταχθέντες ὑπ' αὐτῆς νὰ ἀπέλθωσιν
ἐκ Βενετίας, ὡς ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀνγγέλλει. Τὴν
παῦσιν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν ἐπεκύρωσεν, ὡς
γνωστὸν, ἡ Μ. Ἐκκλησίᾳ, εἰς ἣν ἡ κοινότης καὶ οἱ
ἱερεῖς αὐτῆς ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν ὑπέκειντο. — Προ-
στάμενος τῆς ἑλλν. ταύτης κοινότητος ὀριστικῶς διω-
ρίσθη νῦν ὁ τέως προσωρινῶς ἐφημέριος πανοσιολογ.
ἱερομόναχος κ. Ἰωάννης Βασιλικός· συμπροστάμενος
δὲ προσελήθη ὑπὸ τῆς κοινότητος ὁ πκνος. ἀρχιμαν-
δρίτης κ. Ἀγαθαγγεῖος Ξηρουχάκης.

Ἑλληνικὴ κοινότης Ἀτλάντας.—Ἐξ
Ἀτλάντας τῆς Ἀμερικῆς ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι μετὰ
τὴν ἄφιξιν τοῦ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀποσταλέντος
προῦσταμένου αἰδεσιμ. οἰκονόμου κ. Κώνστα Χατζῆ
Δημητρίου, δραστηριώτερον ἡ κοινότης ἐπελάβετο τοῦ
ἱεροῦ ἔργου τῆς οἰκοδομῆς ἰδίου ναοῦ. Πρόχειρος
συνεισφορά πρὸ τινος ἀπήνεγκε τὸ ποσὸν 8000 φράγ-
κων, δι' οὗ τελείως ἐξωφλήθη ἐκ τοῦ ὀρισθέντος
πρὸς ἀγορὰν τοῦ οἰκοπέδου τοῦ ναοῦ τὸ μένον χρέος.
Σύμπνοια χριστιανικὴ διακρίνει τὴν εὐγενῆ κοινότητα.
Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπείαν αὐτῆς ἀποτελοῦσιν
οἱ κκ. Ν. Γ. Κουλούκης, Λεων. Δ. Κυριακόπουλος,
Στ. Γκαλεῆς, Κωνσταντῖνος Ἀθανασόπουλος, Εὐάγγ.
Μπότσαρης καὶ Γ. Παπαγεωργακόπουλος.

Ἑλληνικὴ κοινότης Οὐάσιγκτωνος.—
Ὁ πρὸ μικροῦ συστηθεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργ-
εῖου σπλῆεις εἰς Οὐάσιγκτωνος τῆς Ἀμερικῆς ὡς προῖ-
στάμενος τῆς ἐκεῖ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος
πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰωακείμ Ἀλεξόπουλος
τυγχάνει προλύτης τῆς θεολογίας, ἐχρημάτισε δ' ἐπί
τινα χρόνον ἱεροκήρυξ ὡς καὶ διευθυντῆς τῆς ἐν Ἀρτῇ
Ἱερατικῆς σχολῆς.

Ἑλληνικὴ κοινότης Μίλγουοκ.—Ἀναγ-
γελλαντες τὴν εἰς Μίλγουοκ τῆς Ἀμερικῆς ἀποστολὴν
τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Ἀνθίμου Ἰωαννίδου καθὼς

προῦσταμένου τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρτιπυχοῦς ἑλλν.
ὀρθοδόξου κοινότητος, σημειοῦμεν ὅτι καὶ οὗτος κέ-
κτηται πτυχία διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ τελειο-
διδάκτου τῆς θεολογίας.

Ἑλλν. κοινότης Μινεαπόλεως.—Ὁ θε-
μέλιος λίθος τοῦ ἀνεγερθησομένου ναοῦ τῆς ἐν Μινεα-
πόλει τῆς Ἀμερικῆς ἑλλν. κοινότητος κατετέθη κατὰ
τὸν παρελθόντα μῆνα ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Δω-
ροθέου Βακχάρου, ἐν μέσῳ γενικῆς συγκινήσεως.

Ἑλληνικὴ κοινότης Σικάγου.—Συνεισφο-
ραὶ μετὰ τῶν ἐν Σικάγῳ ὁμογενῶν γίνονται, κατὰ
τὴν βεβαίωσιν τοῦ αὐτόθι ἐκδιδομένου «Ἀστέρως», ὅ-
πως ἀρξῇται λειτουργοῦσα ἡ ἑλληνικὴ σχολή, ἧς ἡ
ἱδρυσις ἀπεφασίσθη. Ἐν μιᾷ στιγμῇ συνήχθησαν 1400
περίπου φράγκα. Τὴν ἐποπτείαν τῆς σχολῆς ἀνεδέξα-
το ὁ αὐτόθι ἀξιότιμος κ. Σπ. Α. Κοτάκης.

ΤΑ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἤδη δημοσιευθέντων περὶ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσίᾳ μεταρρυθμίσεως δημο-
σιεύομεν καὶ τὸ παρὰ πόδας ἐπίσημον ἔγγραφον, κατὰ
μετάφρασιν τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Βατο-
πεδινού.—Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὑπεβλήθη τῇ Α. Α. Μ.
τῷ αὐτοκράτορι πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάῳ τῷ Β'.

«Ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ βασιλικῇ φροντίδι περὶ τῆς δό-
ξης τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς
προσφυλῆς πατρίδος ἡ ὑμετέρα αυτοκρατορικὴ Μεγα-
λειότης τῇ 13 μαρτίου ἐ. ἔ. ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου
Αὐτῆς ἠδύκασε νὰ παραπέμψῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ
ἐξέτασιν τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου τὸ ζήτημα τῆς εἰς
τὴν προσήκουσαν καὶ ἐμπρέπουσαν αὐτῆς θέσιν ἐπανα-
φορᾶς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπαγορευομένης ταύ-
της ἕνεκα τῶν χορηγηθέντων εὐρέων δικαιωμάτων
θρησκευτικῆς ἀνεξαρτησίας τοῖς ἑτεροδόξοις, τοῖς κα-
λουμένοις παλαιοπίστοις καὶ ἄλλαις θρησκευτικαῖς αἰ-
ρέσεσιν. Ἡ ἰδέα συγκλήσεως Συνόδου πρὸς διαρρύθμι-
σιν τῆς ἐνορίας καὶ τακτοποίησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν
ἐκπαιδευτηρίων, ὡς φυτωρίων ἀναπτύξεως κατὰ τὸ
πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μύρφωσιν τῶν
πνευματικῶν ποιμένων, ἐξεφράσθη καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τῆς
ὑμετέρης αυτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος. Εὐσπλαγ-
χνικώτατε Αὐθέντα! Ἡ ἀγιωτάτη Σύνοδος μετὰ βα-
θείας εὐλαθείας καὶ υἱικῆς ἀφοσιώσεως ἀκούσασα τῆς
βασιλικῆς ἀξιώσεως εὐκαιρον ἡγεῖται νῦν νὰ προβῇ εἰς
πραγματοποίησιν τῆς ὑψηλῆς θελήσεως ἵνα δικαιώσῃ
τὴν ὑψηλὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ μονάρχου πρὸς αὐτὴν

καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν θέλησιν μετ' ἐπιμελείας ἀξίας τοῦ ἔργου ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας. Μετ' εὐχῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν βασιλευόντων μελετήσασα καὶ συζητήσασα ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς βάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τοῦ ζητήματος περὶ τῶν εὐκτέων μεταρρυθμίσεων ἐν τῷ ἰσχύοντι τῆς παρ' ἡμῖν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθιεστώτι· ἡ ἀγιωτάτη Σύνοδος θεωρεῖ οὐσιωδῶς ἀπαραίτητον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Πολιτείαν θέσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ρωσίᾳ συνεπιεί τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς τῶν ἐτεροδόξων πλκιοπίστων καὶ αἰρετιζόντων, καὶ μεταρρυθμίσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν διοικητικὸν σύστημα, χειρῶν γουμένη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, τόσον ἐν τῇ ρωσικῇ, ὥσθ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τοπικαῖς Ἐκκλησίαις.

Θιμελιώδης μορφή τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας (Α' Οἰκ. Συνόδ. Καν. 5. Ἀντιοχ. 16) παρουσιάζεται τοπικῇ Συνόδῳ τῶν ἐπισκόπων μιᾶς τινος περιφερείας ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ μητροπολίτου ἢ πατριάρχου. Ἡ Σύνοδος ἔδει κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ συγκροτῇται δις, βραχυτέρον δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους. Ἐνεκεν ὅμως τῆς δυσκολίας τῶν ἐτησίων περιοδικῶν συνελεύσεων ὅλων τῶν ἐπισκόπων τῆς περιφερείας, ἡδὴ ἐν τῇ περιόδῳ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐν ταῖς ἐπισκοπικαῖς καθέδραις ἐμορφώθησαν διαρκεῖς Σύνοδοι ἀντὶ τῶν πρώην περιοδικῶν Συνόδων, αἵτινες ἐν ἀρχαῖς ταῖς ἐπισκοπικαῖς περιφερείαις συνεκροτοῦντο εἰς ἐκτάκτους ἰδίᾳ περιστάσεις. Τὸ δικαίωμα συγκλήσεως τῆς Συνόδου καὶ τῆς ἐν αὐτῇ προεδρίας ἀνήκει τοῖς μητροπολίταις ἢ πατριάρχεις· οὐδὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγκροτῇ συνόδους παρ' ἐκτὸς τῶν ἐπισκόπων ἐκείνων, οἱ εἰσι διαπεπιστευμέναι αἱ μητροπόλεις» (Ἀντ. 20). Αἱ συνελεύσεις ἐπισκόπων διέχοντο τοῦ μητροπολίτου ἢ τοῦ πατριάρχου δὲν θεωροῦνται Σύνοδος κανονικὴ οὐδὲ κανονικαὶ αἱ ἀποράσεις αὐτῆς (Ἀντιοχ. 16), ἀλλὰ καὶ ὁ πατριάρχης ἢ ὁ μητροπολίτης ὁ διοικῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν «μηδὲν ποιεῖτω ἄνευ τῆς συνεργασίας πάντων» (Ἀποστολ. 34). Τοῖς πατριάρχεις ἢ μητροπολίταις κεχορήγηται τὰ ἑξῆς δικαίωματα: 1) ὁ μητροπολίτης συγκκαλεῖ τοὺς ἐπισκόπους εἰς Σύνοδον διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν κοινῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ ἰδίᾳ πατριαρχίᾳ, ἥς προϊστάται καθὼς πρόεδρος (Ἀντιοχ. 19 καὶ 30. Χελκηδ. 19). 2) ἐπικυροῖ τοὺς ἐκλεγμένους ἐν ταῖς κενουμέναις ἐπισκοπικαῖς καθέδραις (Α' Οἰκ. 4 καὶ 6. Ἀντ. 19). 3) δέχεται κατὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ ἐπισκόπων παράπονα καὶ διο-

ρῖζει συνοδικὸν δι' αὐτοὺς δικαστήριον (Χελκ. 9. Ἀντ. 14. Κερθ. 28). 4) ἐπιτηρεῖ τὰς ἐπαρχίας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ ἐπισκόπων (Κερθ. 63) καὶ 5) ἐπικυροῖ βεβιωτικῶς τὰς διατάξεις τῶν ἐπισκόπων τῆς περιφερείας (Ἀποστ. 34 Ἀντ. 9). ἄλλ' ἐπὶ ὑποθέσεων ἀναγομένων εἰς ζητήματα τῆς ὅλης περιφερείας αὐτοῦ μόνος μονομερῶς ὁ μητροπολίτης δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ οὐδὲν ζήτημα, ἐὰν δὲν ὦσι σύμφωνοι καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι συνοδικῶς (Ἀποστ. 34. Ἀντ. 9). Αὐτὸς οὗτος ἐξελέγετο, ἐγκυβιδύετο ἢ ἐδικάζετο διὰ Συνόδου τῶν ἐκτὸς ἐπισκόπων (Γ' Οἰκ. 1. Σαρδικ. 6) καὶ ὡς ἀρχιερεὺς ἐν τῇ πατριαρχίᾳ τοῦ ὑποκειμένου αὐτῷ ἐπισκόπου δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ χειροτονήσῃ, οὔτε νὰ διδάξῃ οὔτε νὰ τελέσῃ οἰκονομικὰ ἀρχιερατικὴν ἱεροπραξίαν ὅτι μὴ τῇ γνώσει καὶ ἀδείᾳ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου (Πηδ. 58). Τοιοῦτοτρόπως θεμελιώδης κανονικὴ μορφή διοικήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς περιφερείας παρουσιάζεται «Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ μητροπολίτου ἢ τοῦ πατριάρχου μετὰ τῆς ἀνωθι μνημονευμένης πληρεξουσιότητος».

Μερινῶς ὑπὲρ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει κανονικῆς συνοδικῆς διοικήσεως μετὰ πλήρους αὐτονομίας τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλας τὰς κυρίας ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, ἔχουσιν δὲ ὑπ' ὄψιν τὴν κυριαρχοῦσαν θέσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀγιωτάτη Σύνοδος φρονεῖ: 1) Ἐν τῷ κατὰ τὴν Συνόδου καὶ τῇ σειρά τῶν διαρκῶν αὐτῆς μελῶν, τῶν κατὰ σειράν προσκαλουμένων ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, χάριν τιμῆς τοῦ ρωσικοῦ κράτους νὰ ἀναδείξῃ πατριάρχην μετ' ὅλων τῶν δικαιωμάτων ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολίτου. 2) νὰ συγκλήσῃ ἐν τῇ πρωτοθρόνῳ πόλει Μόσχᾳ ἐπινεύσει τῆς ὑμετέρας αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, Τοπικῇ Συνόδῳ, ἀποτελουμένην ἐξ ὅλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐπισκόπων τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀντιπροσώπων αὐτῶν πρὸς μελέτην καὶ συζήτησιν τῶν ἐπομένων ζητημάτων: περὶ τῆς δικιρέσεως τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μητροπολίτου, ὑπαγορευμένης ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑποθέσεις δευτεροβάθμιου σημασίας ὑπὸ τῆς ἀνωτάτης διοικήσεως παραπέμποντι εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς· περὶ ἐπιθεωρήσεως τῆς νομοθεσίας, τῆς ἀφορώσης τὰ ὑφιστάμενα ὅργανα ἐπαρχιακῆς διοικήσεως· περὶ τῶν δικαστηρίων καὶ μεταρρυθμίσεως αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς κανονικὰς διατάξεις συνοδικῶν ἀρχῶν· περὶ βελτίονος μεταρρυθμίσεως τῆς ἐνο-

ρίας ἐν πνεύματι ἠθικο-θρησκευτικῶ ἀγαθοποιῶ καὶ εκπαιδευτικῶ· περὶ τελειοποιήσεως τῶν ἐκκλησιαστ. σχολῶν· περὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν νόμων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πρόςκτησιν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν· περὶ ἐπαρχικῶν συνελεύσεων τοῦ κλήρου· περὶ παροχῆς δικαιώματος συμμετοχῆς τοῖς ἀνωτάτοις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἀντιπροσώποις εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ καὶ ὑπουργικοῦ συμβουλίου διὰ ζητήματα σχετιζόμενα πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας· καὶ περὶ παροχῆς ὁμοίων δικαιωμάτων συμμετοχῆς τῶν ἱερέων εἰς τὰ δικαστικὰ καὶ τὰ τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων καθιδρύματα.

ὑποβάλλουσα τὰς σχέσεις ταύτας εἰς τὴν εὐμενῆ ἐξέτασιν τῆς ὑμετέρας αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος ἡ Σύνοδος ἐξαίτεται εὐσεβῶς τὴν ἡδὲν νὰ συγκαλέσῃ ἐπινεύσει Αὐτῆς, εἰς τὴν πρωτόθρονον πόλιν Μόσχαν ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ Τοπικὴν Σύνοδον ὅλων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπισκόπων τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀντιπροσώπων αὐτῶν διὰ τὸν κατ'αρμοδίαν συνοδικῆς διοικήσεως, τὴν ἐκλογὴν πατριάρχου πάσης Ρωσίας καὶ διακονόντων τῶν ἀνωθι μνημονευθέντων ζητημάτων, ἅτινα θὰ ἐπεξεργασθῶσι προεκτακτικῶς ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου.

Ἐν Μόσχᾳ, τῇ 11 νοεμβρίου 1905.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

τῆς ἐν Ἀθῶ μονῆς τῶν Ἰβήρων*.

1800 Φαίνονται διαμένοντες ἐν τῇ μονῇ Γρηγόριος ὁ μητροπολίτης πρώην Λυχνιδῶν, «Γεώργιος διδάσκαλος», καὶ Μηνᾶς ὁ διδάσκαλος συγχρόνως.

1800 Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης (ἐκ τῆς Ἰβηριτικῆς σκήτης τοῦ Προδρόμου) ἐκδίδει ἐν Κων)πόλει, ἐκ τοῦ πατριαρχ. τυπογραφείου, τὸ «Κανονικὸν» αὐτοῦ ἥτοι τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας.

1804—1810 Περὶ τούτους τοὺς χρόνους, συστηθείσης ἑλληνικῆς σχολῆς ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης προσκαλεῖται διδάσκαλος αὐτῆς Λαυρέντιος μοναχὸς ὁ Ἰβηρίτης.

1806 μαΐου 31, Συμεὼν μοναχὸς Ἰβηρίτης διορίζεται συνεπίτροπος τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν Κων)πόλει καὶ διαμένει μέχρι 1 ἰουνίου 1808 (παλαιότερους ἐπιτρόπους ἀγνοοῦμεν).

1807 Πέμπουσιν οἱ Ἰβηρίται τὸν ἐξ Αἰνίου διάκονον

Ἀκίνδυνον Ἰβηρίτην εἰς τὴν περιώνυμον ἐν Κυδωνίαις σχολὴν πρὸς σπουδὴν.

1812 κατὰ ὀκτώβριον, χειρὶ Ζαχαρίου, Μακαρίου καὶ Βενιαμίν, τῶν ἐκ Γαλατίστης τῆς Χαλκιδικῆς τεχνιτῶν, ζωγραφεῖται ὁ παρὰ τῷ καθολικῷ ναῖσκος τῶν Ἀσωμάτων, δαπάνῃ Σωφρονίου προηγουμένου Ἰβηρίτου ἐξ Ἑσκι-Τζουμά καὶ Χατζῆ Γέργη ἐκ Καζανλήκ.

1815 ἰουνίου 18, «ἡμέρα παρασκευῆ ἦλθεν ἐκ Ρωσίας εἰς τὴν μονὴν ἡ εἰκὼν τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ ἐβάλθη ἐν τῷ καθολικῷ ναῷ ἕως τῆς 24 ἰουνίου. Ἐπεὶτα ἐβάλθη εἰς τὸν πάνσεπτον γὰδον τῆς Πορταΐτισης, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη» (ἐκ χειρογράφου τῆς μοναστηριακῆς βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθμὸν 573).

1815 Χειρὶ Βενιαμίν μοναχοῦ καὶ Ζαχαρίου ἱερομονάχου ἀδελφῶν, ἐκ Γαλατίστης, ζωγραφεῖται ὁ ναῖσκος τοῦ Προδρόμου.

1818 ἀπριλίου 1, προσφέρουσιν οἱ ἐν Μόσχᾳ ἔλληνες ἐπάφωτον ἀργυροῦν λαμπτήρα.

1819 νοεμβρίῳ, κοσμοῦσιν ἀργύρῳ τὴν εἰκόνα τῆς Πορταΐτισης οἱ ἐν Μόσχᾳ Ἀννα κόμισσα Παύλου καὶ Ἀναστασίου εὐγενῶν (ρῶσων πιθανῶς), προτροπῇ Κυρίλλου ἀρχιμανδρίτου Ἰβηρίτου.

1819 Καὶ μέχρι τοῦ ἔτους τούτου ἡσύχαζον εἰς τὴν μονὴν ὁ «ὀσιοσοφολογιώτατος διδάσκαλος» (ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν) Ὁνούφριος Ἰβηρίτης ὁ Πελοποννήσιος, ὡς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως Ἀνθίμος, καὶ σὺν τούτοις ὁ «ὀσιολογιώτατος καὶ ἐσοχώτατος ἐν ἱατροῖς» Ἰωσήφ μοναχός.

1800—1820 Συνακμάζουσιν ἐν τῇ μονῇ οἱ λόγιοι καλόγηροι Νικηφόρος, ὃν ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ 1807 ἐτίμησε τῷ τοῦ χαρτοφύλακος ὀφφικίῳ, καὶ Εὐτρόπιος ὁ ἐκ Δημητζάνης.

1820 Γρηγόριος ὁ πατριάρχης ἀπονέμει τὸ ὀφφικιον «νομοφύλακος» εἰς Ἰλαρίωνα τὸν Ἰβηρίτην, συνεπίτροπον τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν Κων)πόλει διατελέσαντα ἀπὸ 1 ἰουνίου 1817—1 ἰουνίου 1821, καὶ ἀπὸ 1 ἰουνίου 1834—1 ἰουνίου 1858.

1829 Συνέσιος ἱερομόναχος Ἰβηρίτης διακρίνεται καὶ ἐν Κων)πόλει ἐπὶ παιδείᾳ.

1836 μαρτίου 19, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ΣΤ' ἀνατίθησιν εἰς Ἰλαρίωνα Ἰβηρίτην τὸν νομοφύλακα ἵνα περιέλθῃ τὰς ἐν Ἀθῶ μονὰς καὶ ἀναγνῶ ἐπισήμως ὡς πατριαρχικὸς ἔξαρχος τὰ κατὰ κολλυβάδων καὶ κατὰ τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως συνοδικὰ τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου Ε'. Τῷ Ἰλαρίωνι ἀνετίθεντο καὶ ἕτεροι ἔξαρχοι ἐντολαὶ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

1837—1838 Νικηφόρος Ἰβηρίτης ὁ χαρτοφύλαξ διαμένει ἐν Ἀθήναις ἕνεκα σπουδαίων ὑποθέσεων τῆς μονῆς.

1839 Πρώτη ἐν τύποις μνεῖα τοῦ ἐντὸς τῆς ἱερᾶς μονῆς ὑπάρχοντος σχολείου, οὗ γινώσκεται διδάσκα-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 545—548.

λος Νεόφυτος ὁ διάκονος (εἶχε τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ 1800 καὶ ἡ τοῦ Βατοπεδίου. Τῆς σχολῆς τῶν Ἱβήρων μνεῖα ἐν καταλόγῳ συνδρομητῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας τοῦ Γολθσμίθ. Ἀθήνησι, 1839, τόμῳ Γ').

1839 Γραμματεὺς τῆς μονῆς γινώσκεται νῦν Γαβριήλ ὁ λόγιος μοναχός.

1842 Δαπάνη Δανιὴλ ἀρχιμανδρίτου Ἱβηρίτου καλύνονται αἱ ζωγραφίαι τοῦ καθολικοῦ.

1845 Ἐπιδιορθοῦται ἡ ἔξω τῆς μεγάλης πύλης τῆς μονῆς κρήνη, δαπάνη Σεραφεῖμ ἀρχιμανδρίτου, ἐκ Σινώπης, 13 ἔτη διαμείναντος ἐν Γεωργία.

1845 Σεπτεμβρίου 22, Σεραφεῖμ ἀρχιμ. ὁ Ἱβηρίτης ὀρίζεται συνέταρχος τοῦ Πατριαρχείου μεθ' ἐτέρων δύο ἀγιορειτῶν περὶ τινος ὑποθέσεως μεταξὺ τῶν μονῶν Δοχειαρείου καὶ Ξενοφώντος.

1846 Ἀνανέωσις τῶν ζωγραφιῶν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Νικολάου, δαπάνη Δανιὴλ ἀρχιμ. Ἱβηρίτου, τοῦ τὴν 1 ἰουλίου 1851 κοσμήσαντος (ἐκ Μόσχας) τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου.

1847 Δαπάνη ἡ μονὴ πρὸς ἔκδοσιν τῆς «Νέας Κλίμακος» τοῦ ἀγιορείτου Νικοδήμου.

1848 Κατασκευάζει τὴν μεγάλην τράπεζαν ἰδίᾳ δαπάνῃ Ἀθανάσιος ἀρχιμ. Ἱβηρίτης, ὁ Ἀκαρνάν.

1852 Κατασκευάζεται ἡ κρήνη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ καθολικοῦ, παρὰ τὴν τράπεζαν.

1853 Ἀνακαινίζεται ἡ ἀγιογραφία καὶ ὁ καλλιπυσμός ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ ναΐσκου Πορταίτισης.

1854 Γεράσιμος ἱερομόναχος Ἱβηρίτης, ὁ ἐκ Λαριγκόβης, κατασκευάζει ἀργυροῦν ὑποκάμισον τῆς εἰκόνης τῆς Πορταίτισης.

1854 ἰουλίου 21, ὁ πατριάρχης Ἀνθίμος ΣΤ' διορίζει συνοδικῶς Δαμασκηνὸν ἀρχιμανδρίτην τῶν Ἱβηρίτην μετὰ καὶ τοῦ Βατοπεδινοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου ἐξελεγκτὰς τῆς δεκαετοῦς διαχειρίσεως Σωφρονίου τοῦ πρώην ἡγουμένου τῆς μονῆς Ἀγίου Παύλου.

1856 μαΐου 15, Κύριλλος Ζ' ὁ πατριάρχης δίδωσι συνοδικῶς ἄδειαν τοῖς ἐπιτρόποις τῆς μονῆς ὅπως ἐποπτεύωσι τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Ἀγίου Παύλου Σωφρονίου καὶ τῶν τριῶν ἅμ' αὐτῷ συμβούλων.

1857 Ἐκδίδεται, δαπάνη τῆς μονῆς καὶ Σεραφεῖμ ἀρχιμανδρίτου Ἱβηρίτου τοῦ ἐκ Σινώπης, τὸ «Προσκυνητῆριον» αὐτῆς.

1860 μαΐου 1, διορίζεται συνεπίτροπος τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν Κων/πόλει, ὁ μοναχός Ἀρσένιος Ἱβηρίτης ὁ βυζάντιος, πρότερον μοναχός τῆς ρωσικῆς μονῆς, ὁ μόνος, ὃς ἐπὶ 18 συναπτὰ ἔτη διετήρησε τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ὃν ὁ πατριάρχης Ἀνθίμος ΣΤ' ἐτίμησε τῷ ὀφφικίῳ «διδασκάλου τοῦ Ἀποστόλου».

1863 αὐγούστου 9—12, ἐπισκευάζεται ἡ φιάλη.

1865 δεκεμβρίου 12, πυρκαϊὰ μεγάλη καταστρέφει τὴν μονήν, οἰκοδομηθεῖσαν ἐν μέρει μετὰ ἐν ἔτος, δα

πάνη τεσσάρων ἑκατομμυρίων γροσίων, ὑπὸ τῆς μονῆς ἐξοδευθέντων.

1879 Ζωγραφεῖται ἡ φιάλη ὑπὸ Φιλίππου Ἀσημακοπούλου.

1879 Δωρεῖται ἡ μονὴ τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ μέγα οἰκόπεδον ἐν Φαναρίῳ Κωνσταντινουπόλεως κείμενον.

1881 Ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἀπονέμει τὸ ὀφφικίον «Ἱερομνήμονος» εἰς τὸν πεπαιδευμένον Ἱβηρίτην μοναχὸν Θεοδόσιον, τὸν ἀπὸ μαΐου 1887—ἰουνίου 1890 μόνον ἐπίτροπον τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν Κωνσταντινουπόλει.

1885 Ἀνοικοδόμησις τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῆς μονῆς δαπάναις Κυρίλλου ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐξ Ἡρακλείδας τῶν Γανοχώρων.

1888 Συμπλήρωσις τῶν τοῦ προνάου ζωγραφιῶν ὑπὸ Μιχαὴλ Προδρομίτου, δαπάνη τοῦ αὐτοῦ Κυρίλλου ἀρχιμανδρίτου Ἱβηρίτου.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ξενοφὼν Λαζαρίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, ἄνευ ἔργου, κάτοικος τῆς Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 εὐρωπαῖστ' μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Μαρίας Ξενοφώντος Λαζαρίδου, θυγατρὸς Βασιλείου Ἰατροπούλου, διαιμενούσης ἐν Τεραπεδῶν τοῦ Κερατίου Κόλπου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπήκοου ὁθωμανῆς καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διατροφῇ ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διατροφῆς ἀγωγή δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 δεκεμβρίου 1905.

ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἑκκλησιαστ. Ἀληθείας»

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἑκκλησιαστ. Ἀληθείας», ἐκφράζουσα θερμὰς τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνδρομητῶν προθυμηθέντας νὰ ἀποτίσωσι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν τε καὶ τοῦ κλήρου αὐτῶν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους, παρακαλεῖ τοὺς ἐξ αὐτῶν εἰσέτι καθυστεροῦντας τοιαύτας ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟῦ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1918

Π. 726810